

[Karen Thursø Hansen.]

eller umuligt at få dækket de ret store omkostninger. Den bedste og mest rationelle løsning på dette problem er udbetalingen af et skattefrit beløb.

Den pågældende løsning har i flere år været foreslået af det konservative folkeparti uden at vinde skiftende regeringers interesse. Den nuværende situation i hospitalsvæsenet, åndssvageforsorgen og andre steder gør forslaget yderligere aktuelt.

Modsvarende de 12-15.000 kroner er udgiften til en institutionsplads ofte 100.000 kroner årligt eller mere.

Socialminister *Eva Gredals* svar (21/7 76):

I begrundelsen for spørgsmålet nævnes, at der kun er tænkt på tilfælde, hvor det er lægeligt forsvarligt og kan accepteres af de pårørende, og det understreges, at der derfor vil blive tale om undtagelsestilfælde, men at en ordning som den skitserede alligevel vil betyde en hårdt tiltrængt aflastning af de pågældende institutioner.

Jeg er enig i, at en ordning som den foreslåede, såfremt den blev indført, kun ville berøre få tilfælde, såfremt der skal blive tale om at flytte patienter fra de omtalte institutioner til pårørendes hjem. Den visitation, der fandtes i omsorgsloven og med bilstandsloven blev yderligere udbygget, vil nemlig betyde, at kun patienter med et egentligt plejebæhov i fremtiden vil få ophold på vore plejehjem. Det samme gælder de øvrige institutioner, der er nævnt i spørgsmålet.

Et andet forhold, som skal med i betragtningen ved besvarelsen af det stillede spørgsmål, er de muligheder, der gennem sociallovgivningen allerede er stillet til rådighed for ældre mennesker med et pasnings- eller plejebæhov, der ikke er af en sådan størrelse, at det er tilstrækkeligt til, at pågældende kan blive optaget på f. eks. et plejehjem.

Der tænkes her på bilstandslovens muligheder for praktisk bistand i hjemmet, specielt den varige hjemmehjælp, der i mange tilfælde vil kunne være en betydelig støtte for et hjem, der har en ældre, plejekrævende pårørende boende.

I denne sammenhæng kan nævnes, at der i socialreformkommissionen blev drøftet, hvorledes en praktisk bistand i hjemmet

kunne udformes, og herunder, om der skulle gives det offentlige — altså kommunernes social- og sundhedsforvaltninger — udvidet adgang til at vælge mellem fysisk bistand og betaling. Konklusionen heraf blev, at man lagde den afgørende vægt på ydelsen af bistand, f. eks. gennem hjemmehjælpere.

Ved udformningen af bilstandsloven, har man derfor fastslået, at der kun kan ydes pengehjælp i stedet for hjemmehjælp i tilfælde, hvor kommunen ikke har mulighed for at stille denne til rådighed på den sædvanlige måde, altså ved en uddannet hjemmehjælper.

Når man i bilstandsloven har valgt denne løsning, hænger det også sammen med, at man på dette område ønskede at lægge stor vægt på kontakten mellem de hjælpesøgende og kommunens social- og sundhedsforvaltning. Denne kontakt kunne let svigte, hvis man valgte at yde et pengebeløb til de pårørende i stedet for en fysisk hjælp.

Det væsentlige i denne sag er imidlertid, at man inden for social- og sundhedsvæsenet hele tiden har for øje, at kun de mennesker, der virkelig har et pasnings- eller plejebæhov, bliver optaget på plejehjem, på sygehus som langtidspatienter el. lign. En af vejene, man kan gå for at begrænse antallet af institutionspatienter, er at ofre mere på hjemmehjælpen, hjemmesygeplejen og de øvrige foranstaltninger, som bl. a. sociallovgivningen stiller til rådighed for f. eks. ældre og handicappede. Derfor sker der også for tiden en udbygning af kollektivboliger for ældre og svagelige, beskyttede boliger, daghjem og dagcentre. Denne linie vil i det lange løb formentlig give en bedre løsning end den i spørgsmålet anviste.

Til sidst en bemærkning om den sammenligning, der findes i motiveringen for spørgsmålet, hvor de 12-15.000 kr., som skulle kunne ydes til pårørende, sammenholdes med udgiften til en institutionsplads (et beløb på 100.000 kr. er nævnt). En sådan sammenligning er ikke reel, hvor besnærende det end kan se ud. Af de 100.000 kr. — hvis en gennemsnitsinstitutionsplads måtte koste det — går hovedparten af udgifterne til lønninger, hvoraf der betales skat, og det beløb, der er nævnt i spørgsmålet, er netop skattefrit.